

Arrest

nr. 298 236 van 5 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5030 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 21 juli 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 26 januari 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 30 januari 2023 aan verzoekers voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en etnisch Pashtun te zijn. Je bent op 31 juli 2005 geboren in Madalikhel, een subdorp van Ab Chakan (district Pol-E-Alam, provincie Logar) en woonde daar tot aan je vertrek. Voor je problemen ging jij naar school. Als je niet naar school moest zorgde je soms voor het vee.

Al van toen jij heel klein was wordt je vader er door K(...) A(...) van beschuldigd dat hij een spion was. A(...) was het hoofd van de militaire commissie van de taliban in jouw regio. A(...) beschuldigde je vader omdat hij als vrachtwagenchauffeur op veel plaatsen kwam en omdat zijn schoonbroers soldaten waren.

Jouw familie geraakte verwickeld in een grondconflict met dorpling K(...). Hij claimde jullie gronden. Je vader vroeg de hulp van de dorpsouderen en een jaar à zes maanden voor je vertrek werd in de vorm van een dorpsraad (jirga) een bemiddeling opgestart. Vijf à vier maanden voor je vertrek eindigde die dorpsraad, er werd besloten dat jouw familie gelijk had. K(...) wilde die beslissing niet aanvaarden.

Zeven à acht dagen voor jouw vertrek werd bij je thuis een brief afgeleverd. De brief was niet getekend en er stond geen stempel op. Onderaan de brief stond wel de naam van K(...) A(...). In de brief stond dat jij je moest melden bij de militaire commissie van de taliban. Anders zou je de doodstraf krijgen. Je vader besloot je het land uit te sturen en ging mee met jou tot in Kaboel.

Na je vertrek sprak je paternale oom met de broer van A(...). Die vertelde hem dat A(...) niet verantwoordelijk was voor de brief. Je oom riep je vader op terug te keren naar het dorp. Daarop sprak je vader met A(...) zelf, die vertelde dat hij die brief niet geschreven had en dat de brief een grap was van iemand. Je vader sprak ook met enkele vrienden die hem vertelden dat de taliban nooit brieven sturen en al zeker niet zonder stempel en handtekening. De dorplingen en ouderen zeiden aan je vader dat het misschien K(...) was die de brief had geschreven om jullie bang te maken.

Minder dan een maand na jouw vertrek is A(...) om het leven gekomen bij een droneaanval, op zo'n anderhalve kilometer van je huis. Twee à drie dagen daarna is de familie van A(...) naar de voorkant van jullie huis gekomen. Ze beschuldigden jouw vader ervan een spion te zijn en verantwoordelijk te zijn voor de droneaanval.

Twee, drie dagen later is jouw gezin uit Ab Chakan vertrokken. Je moeder verblijft samen met je vier broers en je zus in Baghlan, bij familie van haar broer. Je vader leeft ondergedoken op verschillende plaatsen.

Het huis in Baghlan waar je moeder nu woont werd nog drie of vier keer bezocht en doorzocht door de taliban. Ze vroegen naar jou en je vader.

Ter staving van jouw verzoek leg jij enkele documenten neer. De taskara van je vader, een kopie van een legerbadge van je oom (CGVS 17/14176), een Belgische identiteitskaart van je oom, foto's van je oom, een dreigbrief en een schermafdruck van een facebookbericht.

Op 22 juli 2022 diende jij in België een verzoek om internationale bescherming in.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en

stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat, wat jouw minderjarigheid betreft, je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kan voldoen aan je verplichtingen.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat op grond van een aantal elementen die in jouw administratief dossier voorhanden zijn, blijkt dat er in het kader van onderhavig verzoek nog andere bijzondere procedurele noden in jouw hoofdte kunnen worden aangenomen. Je verklaarde tijdens je persoonlijk onderhoud namelijk het volgende: "Ik wil u iets heel belangrijks zeggen. Mentaal ben ik niet stabiel en kan ik niet focussen. Dan kan ik niet op jouw vraag antwoorden. Ik ben in het bezit van een paar medische attesten. Ik vroeg mijn assistent om mij die attesten te geven. Om die aan te kunnen bezorgen. Ik kreeg die attesten nog niet. Mijn advocaat is op de hoogte van die problemen (CGVS, p. 14, punt 168)." Meteen werd je gevraagd of je je goed voelde, waarop je positief antwoordde, en werd je duidelijk gemaakt dat je op elk moment mag melden dat je je niet meer in staat voelt gehoord te worden en dat jij medische attesten nog kunt bezorgen (CGVS, p. 14-15, punt 169-170). Ook bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gaf jij aan je goed te voelen (CGVS, p. 2, punt 1). Op het einde van het onderhoud werd je gevraagd of je je goed voelde tijdens het interview en in staat was gehoord te worden. Je antwoordde: "Ik was in staat om al jouw vragen te beantwoorden. Maar ik wil je toch zeggen dat ik problemen heb met concentratie. Soms ben ik over één zaak bezig en dan spreek ik over andere zaken of andere dingen. Misschien heb jij dat zelf opgemerkt (CGVS, p. 20, punt 233)". Dergelijke problemen werden niet opgemerkt tijdens jouw medewerking aan het persoonlijk onderhoud. Je leek normaal te kunnen meewerken, om de vijftig minuten werd pauze gehouden en er werd je verschillende keren gevraagd of jij je goed voelde. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) maakte jij geen gewag van bijzondere procedurele noden (DVZ, Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ).

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens die voorliggen, is het Commissariaat-generaal dan ook van oordeel dat er onvoldoende concrete elementen aanwezig zijn die specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen omwille van de hierboven beschreven noden. Medische documenten werden tot op heden niet ontvangen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat, wat betreft enige noden met betrekking tot jouw mentale toestand, jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat jij kon voldoen aan je verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door jou aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat jij er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat jij op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) andere asielmotieven inroept dan op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Zo verklaarde jij zowel bij je registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling als op de DVZ dat de taliban je vader heeft gevraagd om jou met hen mee te sturen (Fiche NBMV en DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS geef jij echter andere, bij de DVZ onuitgesproken, asielmotieven op (CGVS, p. 9-10, punt 109-118). Je geeft er zelfs aan dat de taliban jou nooit heeft proberen te rekruteren, noch hebben ze je vader ooit om die reden benaderd (CGVS, p. 13, punt 154-155). Dat staat natuurlijk haaks op jouw oorspronkelijke verklaringen. Jij legt uit dat je ten tijde van jouw interview op de DVZ nog geen informatie over je problemen had (CGVS, p. 7, punt 71). Je verklaart aanvankelijk ook dat je voor je interview op de DVZ geen contact had met je familie. Toen je op de DVZ gehoord werd wist je enkel van de problemen van de dreigbrief af, zo verklaar jij (CGVS, p. 10, punt 115-117). Die uitleg kan echter niet overtuigen gezien jij later, bevraagd over je contact met je familie, toegeeft dat je tijdens je reis zowel met je moeder als met je vader sprak (CGVS, p. 18, punt 220-223) en dus perfect op de hoogte kon blijven van enige nieuwe gebeurtenissen of met betrekking tot jouw asielaanvraag relevante informatie. Jij wordt als verzoeker van internationale bescherming geacht te allen tijde eenduidige verklaringen af te leggen over jouw asielmotieven. In het kader van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat jij hier allesbehalve in slaagt.

Op de DVZ voegde jij nog toe dat je vader ook een dreigbrief kreeg (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Je beweert op het CGVS dat de beslissing om jou het land uit te sturen oorspronkelijk genomen werd op

basis van deze brief (CGVS, p. 13, punt 153). Na jouw vertrek bleek echter dat niet de taliban de afzenders van de dreigbrief waren. Je vertelt dat K(...) – de man waarmee je vader een grondconflict had – de brief heeft opgemaakt om jullie weg te jagen (CGVS, p. 12, punt 133 en 140). Op de brief stond dan wel de naam van de lokale talibanleider K(...) A(...), maar zowel hij als zijn broer ontkenden dat hij de afzender was (CGVS, p. 9 en 14, punt 104-107 en 163). Bovendien vertelden andere dorpelingen aan jouw vader dat de taliban nooit brieven sturen naar mensen, zeker niet zonder stempel of handtekening (CGVS, p. 12-13, punt 133 en 149). Uiteindelijk stel je dat jullie niet zeker zijn wie de brief echt schreef (CGVS, p. 15, punt 176), maar je hebt alleszins geen concrete indicaties om te staven dat het de taliban was. Integendeel. Jij en je familie lijken overtuigd dat K(...) de brief schreef (CGVS, p. 12, punt 140). Je vader gaf toe dat hij te snel conclusies trok uit de dreigbrief en dat hij een fout gemaakt heeft door jou zo snel het land uit te sturen (CGVS, p. 13, punt 152). Pas na je vertrek won je vader informatie in over de brief (CGVS, p. 13, punt 151). In deze context is het heel opmerkelijk dat jij op het moment van je interview bij de DVZ, maar liefst drie jaar na je vertrek (DVZ, Verklaring DVZ, p. 12, vraag 33), door je familie nog altijd niet op de hoogte gesteld bent van de nieuwe informatie omtrent de brief. Dat je ouders, met wie je tijdens je reis contact had (zie boven), je niet het geruststellende nieuws zouden bezorgen dat de taliban jou niet wilde rekruteren kan echt niet overtuigen. Dat je op de DVZ dan enkel verklaart dat de taliban je wil vermoorden en er de dreigbrief ter sprake brengt (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 4-5) is aldus niet ernstig.

Je verklaring als zou de brief door K(...) zijn opgesteld om jullie weg te jagen (CGVS, p. 12, punt 140) kan evenmin overtuigen. In de eerste plaats dient ook hier herhaald te worden dat je over het grondconflict met die man niets hebt aangehaald op de DVZ. Bovendien slaag je er niet in enig document van dit grondconflict neer te leggen. Dat is vooral opvallend omdat er een dorpsraad (jirga) plaatsvond om het conflict te bemiddelen (CGVS, p. 12, punt 134-139) en er dus redelijkerwijs kan van worden uitgegaan dat daar documenten van bestaan. Bovendien verklaar je uiteindelijk niet eens zeker te zijn dat K(...) de brief schreef (CGVS, p. 15, punt 176) en haal je ook nergens aan dat er voor je familie ernstige problemen zijn geweest met die man na de uitspraak van de dorpsraad. Dat K(...) die brief zou hebben opgesteld om je familie schrik aan te jagen is dus niet meer dan een blote bewering die jij met geen enkel concreet element kan ondersteunen. Tot slot kan nog aangegeven worden dat uit informatie blijkt dat documenten zeer gemakkelijk te vervalsen zijn in Afghanistan (zie onder).

Verder zijn ook je verklaringen over de vermeende beschuldigen van spionage ten aanzien van je vader geenszins aannemelijk. Je geeft aan dat A(...) je vader er al van toen jij heel klein was van beschuldigde dat hij een spion was (CGVS, p. 16, punt 184 en 188). Maar je verklaringen daarover zijn niet overtuigend. Je stelt dat je vader werd aangesproken door A(...) om weg te gaan uit het dorp en bijvoorbeeld in de stad te gaan wonen en claimt dat je vader niet naar het dorp kon komen daardoor. Voor de beschuldigingen kwam hij elke avond naar huis. Na de beschuldigingen paste jouw vader zijn gedrag aan, maar bleef je vader blijkbaar wel één keer om de week of om de twee weken naar huis komen (CGVS, p. 16, punt 187-192), waarop A(...) gewoon zei dat dat zijn keuze was en dat als hij bewijzen zou vinden tegen je vader hij hem zou vermoorden. Die verklaringen zijn niet aannemelijk. Dat de lokale leider van de taliban ervan overtuigd is dat jouw vader een spion is, maar het als maatregel voldoende vindt dat jouw vader slechts in beperkte mate afzakt naar het dorp dat volledig onder controle staat van de taliban (CGVS, p. 8, punt 87), raakt kant noch wal. Uit aan jouw dossier toegevoegde informatie blijkt namelijk dat de taliban zeer streng optreedt tegen personen die ze als spion beschouwen. Dat jouw vader een volledig andere behandeling te beurt viel, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen. Dezelfde redenering kan worden toegepast op het incident waarbij jouw vader er door de familie van die leider van werd beschuldigd achter de droneaanval te zitten waarbij die leider werd gedood (CGVS, p. 9, 11 en 14, punt 109, 123 en 163). De familie gaf aan dat ze zeker waren van het feit dat jouw vader de spion was die de informatie had doorspeeld aan de autoriteiten (CGVS, p. 17, punt 206). Toch dropen ze af wanneer jouw vader zei dat ze hem de kans moesten geven om zijn onschuld te bewijzen (CGVS, p. 15, punt 173-175). Een dergelijke gang van zaken is niet aannemelijk. Drie dagen later vertrok jouw vader zelfs met zijn vrachtwagen uit het dorp. Hij nam daarbij zijn volledige gezin met hem mee (CGVS, p. 15, punt 175-177). Dat de taliban, die het dorp volledig controleerden, de hoofdverdachte van de dood op hun leider simpelweg uit het dorp lieten weggrijpen met zijn vrachtwagen houdt andermaal geen steek.

Je legt verder ook tegenstrijdige verklaringen af over het doen en laten van je vader sinds jouw vertrek. Zo stel je aanvankelijk dat je vader met jou meekwam tot in Kaboel en daarna nooit nog is teruggekeerd naar je dorp (CGVS, p. 7, punt 76). Wat je later nog eens herhaalt (CGVS, p. 10, punt 110). Dat valt echter onmogelijk te rijmen met jouw verklaringen als zou je vader na je vertrek nog met A(...) hebben gesproken en in jouw dorp werd beschuldigd na diens dood (CGVS, p. 15, punt 171-172). Hierover bevraagd stel je dat je vader met jou meekwam naar Kaboel en nooit meer terugkeerde naar het dorp tot je oom hem opriep om terug te komen. Dan is hij teruggekeerd (CGVS, p. 14, punt 160-161). Later, bevraagd over de

het moment waarop A(...) is omgekomen stel je eerst dat je vader toen niet meer in het dorp was, waarna je je eigen verklaring verbetert en stelt dat dit wel zo was. Je voegt eraan toe dat je je soms moeilijk kunt focussen (CGVS, p. 14, punt 166-168). Je verklaringen over de verblijfplaatsen van je vader kunnen niet overtuigen en zijn op bepaalde momenten tegenstrijdig. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door jou aangehaalde asielmotieven.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heb jij niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat jij een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet jou zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die jij neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Eerst dient te worden opgemerkt dat uit aan jouw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van jouw relaas te herstellen. De taskara van je vader kan hoogstens elementen van zijn identiteit staven, die staat niet meteen ter discussie; Met foto's en een legerbadge wil jij staven dat je oom die in België woont in Afghanistan soldaat was, dat wordt niet meteen betwist. Echter bewijzen deze documenten niet dat hij effectief jou oom is; De Belgische identiteitskaart van één van jouw twee ooms kan zijn identiteit staven maar staat los van jouw asielmotieven; Het facebookbericht dat jij neerlegt toont A(...), het zou gaan om een bericht van na zijn overlijden. Dit bericht bevestigt op geen enkele manier de door jou voorgehouden asielmotieven; De dreigbrief die jij neerlegt werd hierboven besproken. Eerst dachten jullie dat de taliban de brief geschreven had, waardoor je het land verliet. Later kwamen jullie tot de conclusie dat K(...), een dorpling waar jullie een grondconflict mee hadden, deze brief schreef om jullie bang te maken (CGVS, p. 12, punt 140). Daarop baseer jij de rest van je verhaal. Uiteindelijk stel jij vreemd genoeg dat jullie nog steeds niet zeker zijn wie de brief schreef, dorpling K(...) of talib A(...) (CGVS, p. 15, punt 176). Nochtans had A(...) zelf verklaart dat, als hij jou zou willen meenemen, hij dat gewoon zou kunnen doen. De dorpsouderen en vrienden van je vader kwamen allemaal tot de conclusie dat de brief niet van de taliban kwam. Wat er ook van zij: uit dit document kan niet afgeleid worden dat jouw vluchtmotieven aannemelijk zijn.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld

ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er

actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Jij laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te

voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat jij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij jij niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal jij geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf jij echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 48/9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur*” (verzoeker bedoelt allicht het zorgvuldigheidsbeginsel), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), en van het “*recht verhoord te worden*”.

In een eerste onderdeel van het middel gaat verzoeker in op de status van het kind en de gevolgen daarvan. Hij benadrukt in dit verband zijn jonge leeftijd, alsook zijn bijzondere kwetsbaarheid omwille van zijn psychologische gezondheidstoestand. Hierna gaat hij nog in op de “*beperking van de fundamentele vrijheden van het kind in Afghanistan*”.

In een tweede onderdeel van het middel gaat verzoeker als volgt in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing over zijn “*persoonlijke geschiedenis*”:

“a. Eerste tak : Tegenstrijdigheden met de Dienst Vreemdelingenzaken

Overwegende dat tegenpartij wijst erop dat verzoeker tijdens zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet dezelfde redenen van vrees heeft opgegeven als tijdens zijn verhoor bij het CGVS.

Dat tegenpartij benadrukt dat verzoeker tijdens zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat de Taliban zijn vader hadden gevraagd verzoeker mee te nemen.

Dat verzoeker tijdens zijn verhoor bij tegenpartij heeft verklaard dat de Taliban nooit hebben geprobeerd hem te rekruteren en dat zijn vader in dit verband ook niet werd benaderd.

Dat verzoeker heeft verklaard dat hij voor zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen contact had met zijn ouders en alleen wist van zijn problemen door de dreigbrief.

Dat tegenpartij verzoeker niet geloofwaardig acht voor zover hij heeft aangegeven dat hij tijdens de reis contact heeft gehad met zijn ouders.

Dat met deze argumentatie duidelijk is dat de wederpartij geen rekening houdt met de bijzondere kwetsbare situatie van Verzoeker.

Dat verzoeker tijdens zijn verhoor inderdaad heeft aangegeven dat hij tijdens de reis contact heeft gehad met zijn ouders.

Dat deze contacten alleen tijdens de reis hebben plaatsgevonden.

Dat zij daarna, zoals verzoeker heeft aangegeven, werden onderbroken.

Dat er in ieder geval geen sprake van kon zijn dat zijn ouders hem zouden vertellen over alle moeilijkheden die hij in zijn land van herkomst tijdens een dergelijke reis had ondervonden, waarbij verzoeker talrijke trauma's had ondergaan en meermaals zijn leven had gewaagd.

Dat er in ieder geval geen sprake van kon zijn dat zijn ouders hem tijdens een dergelijke reis, waarbij verzoeker talrijke trauma's had opgelopen en zijn leven vele malen in de waagschaal had gesteld, zouden vertellen over alle moeilijkheden ondervonden in zijn land van herkomst.

Dat dergelijke informatie hoe dan ook geen enkel nut zou hebben gehad voor een kind dat met zulk geweld werd geconfronteerd....

Dat tegenpartij in redelijkheid niet kan stellen dat het enkele feit dat zij tijdens de reis van verzoeker niet over deze elementen hebben gesproken, volstaat om het gebrek aan geloofwaardigheid van zijn verklaringen aan te tonen.

Dat tegenpartij trouwens geenszins in twijfel trekt dat verzoeker naar aanleiding van zijn reis en tot het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen contact meer heeft kunnen hebben met zijn ouders.

Dat het derhalve duidelijk is dat tegenpartij geen rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker en zijn bijzondere kwetsbaarheid vanwege zijn jonge leeftijd, en ook niet de omstandigheden waarin hij in BELGIË is aangekomen.

Dat tegenpartij zodoende in het middel beoogde beschikkingen schendt.

b. De post

Overwegende dat, zoals tegenpartij opmerkt, heeft verzoeker toegegeven dat zij een fout hadden gemaakt door de bij hen thuis ontvangen dreigbrief toe te schrijven aan de Taliban.

Dat zij duidelijk de speelbal waren van K(...), die van de situatie van politieke instabiliteit in Afghanistan gebruik wilde maken door verzoeker te dwingen het land te ontvluchten en zich voor te doen als een Taliban-leider.

Dat, zoals hierboven is aangegeven, verzoeker er niet onkundig van kon zijn dat de Taliban niet de auteurs van deze brief waren en kan hem niet worden verweten dat hij er tijdens zijn reis geen kennis van heeft genomen.

Dat dit argument werd uitgewerkt in het vorige onderdeel.

Dat het logisch is dat verzoeker tijdens de hoorzitting bij het Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft gesproken over het conflict dat zijn familie met K(...) had, omdat hem werd gevraagd de redenen uit te leggen waarom hij AFGHANISTAN had verlaten.

Dat hij toen niet met zijn ouders had kunnen praten.

Dat hij derhalve niet heeft kunnen vernemen dat deze dreigbrief niet door de Taliban, maar door K(...) werd geschreven, en dat hij derhalve ten tijde van het verhoor bij het Dienst Vreemdelingenzaken niet van mening was dat hij AFGHANISTAN vanwege dit grondconflict had verlaten.

Dat het feit dat hij deze overwegingen tijdens zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft vermeld, hem dus niet kan worden verweten.

Dat het enkele feit dat verzoeker dit conflict tijdens zijn verhoor bij het CGVS spontaan heeft vermeld, van zijn goede trouw getuigt.

Overwegende dat, zoals verzoeker het heeft aangegeven, dit conflict momenteel nog steeds hangend is en het voorwerp is geweest van een poging tot verzoening met de raad van wijzen van het dorp.

Dat het juist is dat bij die gelegenheid geen document werd opgesteld.

Dat verzoeker heeft aangegeven dat na de bemiddelingspoging geen overeenstemming tussen de partijen werd bereikt.

Dat bijgevolg geen schriftelijk document is opgesteld om een akkoord te bezegelen.

Dat verzoeker derhalve geen document kan indienen.

Dat het in ieder geval verrassend en duidelijk tegenstrijdig lijkt dat tegenpartij verzoeker na deze raad om een document vraagt en tegelijkertijd aanvoert dat, zelfs indien een document zou zijn ingediend, de bewijskracht ervan duidelijk zou zijn verminderd, gelet op het gemak waarmee in AFGHANISTAN valse documenten kunnen worden verkregen.

Dat het dan ook duidelijk is dat verzoeker, zelfs indien hij een schriftelijk document had ingediend, zijn geloofwaardigheid duidelijk niet had kunnen aantonen...

Dat, voor zover tegenpartij stelt dat verzoeker niet geloofwaardig is in zijn verklaringen, zij de in het middel beoogde beschikkingen schendt.

c. De beschuldigingen van spionage

Overwegende dat verzoeker tijdens de hoorzitting met tegenpartij ook heeft verklaard dat de beschuldigingen van spionage aan het adres van de vader van verzoeker duidelijk niet geloofwaardig zijn. Dat tegenpartij van mening is dat de enige maatregel die werd genomen en die bestond in het beperken van de toegang van de vader van verzoeker tot het dorp, na hem te hebben gedwongen in de stad te gaan wonen, geen enkel doel diende.

Dat een dergelijke stelling onjuist blijkt te zijn.

Dat een onbeperkte en vooral niet bewezen repressie zou kunnen leiden tot een opstand van de dorpsbevolking tegen de Taliban.

Dat zij derhalve, hoewel zij vermoedens hebben, zonder bewijs geen represailles tegen de vader van verzoeker kunnen nemen.

Dat in deze context verbanning en ballingschap een veel belangrijker dwangmaatregel lijkt, omdat hij al zijn bezittingen moet achterlaten.

Dat dit bovendien het risico van nieuwe aanklachten uitsluit.

Dat als de vader van verzoeker het risico neemt om zijn familie af en toe op te zoeken, hij zich verbergt en verstopt voor de Taliban.

Dat de verklaringen van verzoeker niet ongegrond en niet ongeloofwaardig lijken, zoals tegenpartij het beweert.

Dat, voor zover tegenpartij een dergelijke bewering doet, zij de in het middel beoogde beschikkingen schendt.

d. De verwestering van verzoeker

Tegenpartij heeft geen enkel element betreffende de verwestering van verzoeker aangevoerd, ondanks de meest recente rechtspraak van deze Rechtsmacht, dat aanvaardt dat verwestering een vrees vormt die kan leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus.

In casu verblijft verzoeker sinds meer dan twee jaar in BELGIE, waar hij naar school gaat en Frans leert.

Dankzij zijn voogd en de stappen die sinds zijn aankomst in het centrum zijn ondernomen, heeft hij zich ook in BELGIË kunnen integreren.

Tegenpartij heeft hier echter geen vragen over gesteld..;

Het is op zijn minst aangewezen de bestreden beslissing te vernietigen teneinde tegenpartij in staat te stellen verzoeker te horen over zijn verwestering sinds zijn aankomst op het Belgische grondgebied."

In een derde onderdeel van het middel benadrukt verzoeker zijn vrees om als verwesterd te worden beschouwd omdat hij al sinds twee jaar in België verblijft en Afghanistan in 2020 (*sic*) heeft verlaten. Hij betoogt dat hij sinds zijn aankomst in België "*nooit gestopt is met zijn pogingen om zich in de Belgische bevolking te integreren*" en dat bovendien zijn schoolopleiding gedurende de laatste twee jaren maar ook zijn "*andere buitenschoolse activiteiten*" hem in staat hebben gesteld om zich in België te integreren en een privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) op te bouwen. Verzoeker hekelt dat hij hierover niet werd gehoord en dat de adjunct-commissaris over dit aspect geen standpunt heeft ingenomen, hoewel hij weet dat de taliban represailles nemen tegen mensen die terugkeren na een langdurig verblijf in het Westen. Hij meent dat hij zich in een erg kwetsbare positie bevindt waarbij hij een specifiek risico op vervolging loopt omwille van gepercipieerde verwestering. Verzoeker gaat vervolgens achtereenvolgens in op de daden en gronden van vervolging in deze context.

In een laatste onderdeel vraagt verzoeker om hem in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Hij gaat hierbij uitgebreid in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en benadrukt in het bijzonder dat er op dit ogenblik niet voldoende nauwkeurige en actuele informatie is om vast te stellen dat deze veiligheidssituatie gestabiliseerd is. Vervolgens gaat hij in op de toepasselijkheid van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet in het licht van de "*ongekende humanitaire en hongersnoodsituatie in Afghanistan*". Hij stelt dat de humanitaire crisis in Afghanistan tot een schending van artikel 3 van het EVRM leidt en dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis of hongersnood. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) voor bijkomend onderzoek.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden blijkens de inventaris de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

"1. Nansen, *Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*, Oktober 2021, beschikbaar op: <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>

2. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*, 30 August 2018, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5b89001Q9.html>

3. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*, februari 2022, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>

4. UNOCHA, *Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights*, 8 februari 2022, beschikbaar op : <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources-AHRC4990E.pdf>

5. UNOCHA, *Afghanistan : Humanitarian Response Plan (2022)*, 11 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.humanitarianresponse.info/en/operations/afghanistan/document/afghanistan-humanitarian-response-plan-2022>

6. OHCHR, *Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan*, 7 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/en/stalements/2022/03/interactive-dialogue-high-commissionersreport-afghanistan?LamdD-E&NewsID~28218>

7. World Food Programme (WFP), *'Our presence is hope': Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan*, 25 januari 2022, beschikbaar op; <https://www.wfp.org/stories-our-presence-hope-call-funds-winter-spells-hunger-afghanistan-0>

8. World Food Programme (WFP), *Afghanistan Emergency*, beschikbaar op: https://www.wfp.org/emergencies/afghanistan-eniergency?_ga=2.175369258.92035765.1647553870-1001821024.1647553870

9. World Food Programme (WFP) & Food and Agriculture Organization (FAO) of the United Nations, *Hunger Hotspots. FAO-WFP early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook, 2022*, beschikbaar op: <https://doi.org/10.4060/cb8376en>

10. United Nations, Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan, 15 maart 2022, beschikbaar op: <https://afghanistan.un.org/en/174875-statement-dr-ramiz-alakbarov-deputy-special-representative-secretary-general-resident>
11. EASO, Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report, januari 2022, beschikbaar op: https://coi.euaa.europa.eu/adinistration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf
12. EASO, COI Query Response Afghanistan, 2 September 2020, beschikbaar op : https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_09_QI9_EASO_COI_Query_Response_AFG_Westernisation.pdf
13. EASO Country of Origin Information Report, Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms, December 2017, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>
14. U.K. Home Office, Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban, februari 2022, beschikbaar op: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf
15. ACLED, Regional Overview: South Asia and Afghanistan 5-11 February, 17 februari 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/02/17/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-5-11-february-2022/>
16. ACLED, Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 3 februari 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/02/Q3/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-22-28-january-2022/>
17. OSAR, Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation », 26 maart 2021, beschikbaar op: https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Miltlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf
18. Asylos, Afghanistan: Joint report on "Westernised young males returnees", augustus 2017, beschikbaar op: <https://asylos.eu/wp-content/uploads/2017/0S/AFG2017-05-Afghanistan-Situation-of-young-male-Westernised-returnees-to-Kabul-1.pdf>
19. Humanitarian Response plan - Afghanistan, Humanitarian Programme Cycle 2022, januari 2022, beschikbaar op: <https://www.humanitarianresponse.info/sites/www.humanitarianresponse.info/files/documents/files/afghanistan-humanitarian-response-plan-2022.pdf>
20. Human Rights Watch, Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis, 17 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-running-out-address-afghanistans-hunger-crisis>
21. Human Rights Watch, Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity, 18 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/01/18/afghanistan-taliban-deprive-women-livelihoods-identity>
22. UN News, Avoid starvation - 'Immediate priority' for 3.5 million Afghans, 3 december 2021, beschikbaar op: <https://news.un.org/en/story/2021/12/1107132>
23. UN News, Afghanistan: UN launches largest single country aid appeal ever, 11 januari 2022, beschikbaar op: <https://news.un.org/en/story/2022/01/1109492>
24. Reuters, U.S. faces snags in bid to speed up at-risk Afghan evacuations, 4 februari 2022, beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/us-faces-snags-bid-speed-un-at-risk-afghan-evacuations-2022-02-04/>
25. Reuters, Afghans face "avalanche of hunger and destitution" - UN agency, 14 december 2021, beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/afghans-face-avalanche-hunger-destitution-un-agency-2021-12-14/>
26. Jurist, Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches, 13 maart 2022, beschikbaar op : <https://www.jurist.org/news/2022/Q3/afghanistan-dispatch-taliban-ignore-real-problems-while-invading-private-homes-in-arbitrary-searches/>
27. Le Monde, Comment les talibans ont profité de la drogue en Afghanistan, 24 Oktober 2021, beschikbaar op : <https://www.youtube.com/watch?v=ZCUr1A1cV6A>
28. Le Parisien, Afghanistan : 12,3 millions de dollars retrouvés chez d'anciens responsables, 15 September 2021, beschikbaar op : <https://www.leparisien.fr/international/afghanistan-123-millions-de-dollars-retrouves-chez-danciens-responsables-15-09-2021-F65W4VZU0BHNPFVO3ZICH7BSWU.php>
29. Le Monde, « Si la sécheresse continue comme ça, je vais tout abandonner » : en Afghanistan, le désespoir des agriculteurs, 21 november 2021, beschikbaar op : https://www.lemonde.fr/international/article/2021/11/21/en-afghanistan-si-la-secheresse-continue-comme-ca-je-vais-tout-abandonner_6103016_3210.html
30. Le Monde, Afghanistan : face à la famine, un responsable des talibans demande une aide humanitaire « sans parti pris politique », 7 januari 2022, beschikbaar op :

https://www.lemonde.fr/international/article/2022/01/07/afghanistan-face-a-la-famine-un-responsable-des-talibans-demande-une-aide-humanitaire_6108594_3210.html

31. La Libre, Les Afghans aussi méritent notre aide, 23 maart 2022, beschikbaar op : <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/03/23/les-afghans-aussi-meritent-notre-aide-M3JOY6JWYBDUJFB4ZSXWNU2VMI/>

32. NPR, Parents selling children shows desperation in Afghanistan, 31 december 2021, beschikbaar op: <https://www.npr.org/2021/12/31/1069428211/parents-selling-children-shows-desperation-in-afghanistan?t=1647953798500>

33. The Conversation, Famine en Afghanistan : la grande hypocrisie, 8 februari 2022, beschikbaar op : <https://theconversation.com/famine-en-afghanistan-la-grande-hypocrisie-175566>

34. Le Courrier, Famine afghane: la grande hypocrisie, 27 februari 2022, beschikbaar op : <https://lecourrier.ch/2022/02/27/famine-afghane-la-grande-hypocrisie/>

35. UK Home Office .Country Policy and Information Note - Afghanistan: Unaccompanied Children, April 2021 <https://www.ecoi.net/en/file/local/2050110/Afghanistan-unaccompanied+children-CPIN-v2.0%28Archived%29.pdf>

36. Asylos, Afghanistan: COI Repository, 31 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=da2dbcd-d8d9-47ff-80fc->

37. Ouest France intitulé « Reportage. Dans l'Afghanistan des talibans, le retour discret de la police des mœurs » 6 avril 2022, disponible sur <https://www.ouest-france.fr/monde/afghanistan/reportage-dans-l-afghanistan-des-talibans-le-retour-discret-de-la-police-des-moeurs-48f6e696-b108-11ec-9e99-36695c34ef7c>

38. L'express intitulé « Charia, droits des femmes, police islamique... À quoi ressemble la vie sous les talibans? » 16 août 2021 disponible sur https://www.lexpress.fr/actualite/monde/proche-moyen-orient/afghanistan-charia-droits-des-femmes-police-islamique-la-vie-sous-les-talibans_2156646.html

39. EASO, "Rapport d'information sur les pays d'origine, Afghanistan : Stratégie des Talibans recrutement", july 2012, <https://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain/opendocpdf.pdf?reldoc=y&docid=516ea02a4>.

40. UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/3ae6b338.html>; UNHCR, Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition, 23 december 2004, §11 beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/4551c0374.html>.

41. UNHCR, Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA, 6 November 2002, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/admin/dipstatements/42bab1b52/statement-ms-erikafeller-directordepartment-international-protection.html>.

42. EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, beschikbaar op <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>, 3-4b

43. Danish Refugee Council, "Tilbagevenden til Afghanistan", Oktober 2017, beschikbaar op <https://flygtning.dk/media/3886281/tilbagevenden-til-afghanistan-2017.pdf> , 16 en Save the Children, "From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees", 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/SC-From_Europe_to_Afghanistan-screen%201610.pdf, 34.

44. Refugee Support Network, "After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan", april 2016, https://hubble-liveassets.s3.amazonaws.com/rsn/attachment/file/8/After_return April 2016.pdf, 28-29

45. N. MAJIDI, "Young Afghans Returning From Europe Face Isolation and Fear Back Home", 16 november 2016, <https://deeply.thenewhumanitarian.org/refugees/community/2016/11/16/young-afghans-returning-from-europeface-isolation-and-fear-back-home>, geraadpleegd op 24 november 2020

46. F. STAHLMANN, "Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16. WI.A", 28 maart 2018, https://www.ecoi.net/en/file/local/1431611/90_1527075858_gutachten-afghanistan-stahlmann-28-03-2018.pdf , 321-324.

47. UN Security Council, "Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan", 5 Oktober 2016, http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/2016/842, 9.

48. InfoMigrants, beschikbaar op: <https://www.infomigrants.net/fr/post/34717/un-porteparole-taliban-affinne-queles-afghans-expulses-deurope-seront-traduits-enjustice?fbclid=IwAR2iLgCQMnlaBQw23NBPRhf2gLtAKxMXUTPvN7xTo51oU2YdtKWrtLDk&ref=fb>.

49. Mixed Migration Centre, "Distant Dreams: Understanding the aspirations of Afghan returnees", januari 2019, http://www.mixedmigration.org/wp-content/uploads/2019/02/061_Distant_Dreams.pdf, 42

50 Rapport de NANSEN intitulé *Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers*, 23 juni 2022, disponible sur « <https://nansen-refugee.be/wpcontent/uploads/2022/06/22Q616-NANSEN-Notes-UNHCR-en-EUAA-beleidsrichtlijnen-Finale-versie.pdf> »

51 TF1, *Afghanistan : la crainte d'un recrutement massif d'enfants par des groupes armés*, 3 septembre 2021, <https://www.tf1info.fr/international/afghanistan-les-talibans-au-pouvoir-la-crainte-dun-recrutement-massif-d-enfants-par-des-groupes-armes-2195372.html>

52 : <https://www.cfr.org/article/afghanistan-humanitarian-crisis-famine-foreign-aid-taliban>

53 : UK Home Office, *Country policy and information note: humanitarian situation, Afghanistan*, April 2022, <https://www.gov.uk/government/publications/afghanistan-country-policy-and-information-notes/country-policy-and-information-note-humanitarian-situation-afghanistan-february-2022-accessible>

54 : United Nations, *Afghanistan: Humanitarian crisis threatens basic human rights*, 14 décembre 2021 disponible sur <https://news.un.org/en/story/2021/12/1107902>

55 : UNICEF, *Afghanistan Humanitarian Situation Report # 1*, 1-15 January 2022 disponible sur <https://www.unicef.org/media/115176/file/Afghanistan-Humanitarian-SitRep-15-January-2022.pdf>

56 : OCHA, *HUMANITARIAN NEEDS OVERVIEW AFGHANISTAN*, Janvier 2022 disponible sur <https://fsccluster.org/sites/default/files/documents/afghanistan-humanitarian-needs-overview-2022.pdf>

57 : Vluchtelingenwerk Vlaanderen, *Humanitarian situation in Afghanistan*, mei 2022 disponible sur <https://vluchtelingenwerk.be/sites/default/files/media/documenten/Report%20-%20Humanitarian%20situation%20Afghanistan%20%28Vluchtelingenwerk%29.pdf>

58 : Pajhwok, *50 Daesh affiliates surrender in Nangarhar*, 6 februari 2022 disponible sur <https://pajhwok.com/2022/02/Q6/50-daesh-affiliates-surrender-in-nangarhar/>

59 : *The diplomat*, *Is the Taliban's Campaign Against the Islamic State Working?*, 10 februari 2022 disponible sur <https://thediplomat.com/2022/Q2/is-the-talibans-campaign-against-the-islamic-state-working/>.

2.2. Nieuwe elementen

Op 4 oktober 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland met inachtneming van landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, alsook de COI Query "*Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 en het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023, als bijkomende informatiebronnen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert

dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas, nu (i) hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) andere asielmotieven inroept dan op het CGVS, (ii) het niet kan overtuigen dat hij op het moment van zijn interview bij de DVZ, maar liefst drie jaar na zijn vertrek, door zijn familie nog altijd niet op de hoogte zou zijn gesteld van de nieuwe informatie omtrent de dreigbrief op basis waarvan de beslissing zou zijn genomen om hem het land uit te sturen, namelijk dat de taliban niet de afzenders van deze brief waren en de zij hem niet wilden rekruteren, (iii) zijn verklaring als zou de brief door K. zijn opgesteld om hem en zijn familie weg te jagen evenmin kan overtuigen, (iv) verder ook zijn verklaringen over de vermeende beschuldigingen van spionage ten aanzien van zijn vader geenszins aannemelijk zijn, (v) hij verder ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over het doen en laten van zijn vader sinds zijn vertrek, en (vi) de documenten die hij neerlegt geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (D) hij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd en vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er in hoofde van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 14 december 2022 was verzoeker zeventien jaar oud en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijze kan

worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die feiten van enige tijd geleden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pasjtoe en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden op het einde van het persoonlijk onderhoud hun opmerkingen geven.

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in verzoekers land van herkomst. Verzoeker kan zodoende niet dienstig betogen dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd. Er werd rekening gehouden met zijn specifieke profiel, zijn rechten werden gerespecteerd en hij kon voldoen aan zijn verplichtingen. Door meermaals zijn jeugdige leeftijd te benadrukken, brengt verzoeker geen concrete argumenten bij die voorgaande bevindingen kunnen ontkrachten. Een schending van artikel 24 van het Handvest kan niet worden aangenomen. Waar verzoeker in dit verband verwijst naar een niet nader gespecificeerd arrest van 6 december 2007 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Te dezen dient nog opgemerkt te worden dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, maar dat verzoeker eraan voorbijgaat dat het de adjunct-commissaris in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De algemene bepaling dat het hoger belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker voorts benadrukt dat hij evenzeer bijzonder kwetsbaar is omwille van zijn psychologische gezondheidstoestand en stelt dat zijn verhoor duidelijk niet onder de vereiste adequate omstandigheden heeft plaatsgevonden, hoewel het CGVS op de hoogte is van zijn "*grote kwetsbaarheid*", stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze zijn geestelijke problemen concretiseert. Hij geeft louter aan dat hij een trauma heeft dat verband houdt met zijn verleden. Hij brengt ter staving hiervan evenwel geen enkel stuk bij en laat bovendien na te verduidelijken wat de precieze aard en ernst is van deze problemen of dit trauma en wat de (mogelijke) invloed ervan is op zijn dagdagelijkse functioneren en op het verloop van zijn procedure van internationale bescherming.

Na raadpleging van het administratief dossier merkt de Raad op dat verzoeker bij de DVZ de verschillende vragen uit een vragenlijst waarin (onder meer) gepeild werd of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken negatief beantwoordde. Toen hem gevraagd werd hoe zijn gezondheidstoestand is, gaf hij aan geen problemen te kennen (administratief dossier (hierna: AD), stuk 7, verklaring DVZ, vraag 30 en Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf verzoeker op gegeven moment aan dat hij mentaal niet stabiel is en niet kan focussen en dat hij in het bezit is van enkele medische attesten, die zijn sociaal assistent hem vooralsnog niet zou hebben gegeven. Verzoeker werd meteen de vraag gesteld of hij zich goed voelde, waarop hij positief antwoordde. Verzoeker werd er door de *protection officer* op gewezen dat hij op elk moment mocht melden dat hij zich niet meer in staat voelt om verder te gaan met het gehoor en dat hij de medische attesten achteraf nog mocht bezorgen per e-mail (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15). Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd verzoeker gevraagd of hij zich goed voelde tijdens het gehoor en in staat was om geïnterviewd te worden, waarop verzoeker antwoordde: "*Ik was in staat om al jouw vragen te beantwoorden. Maar ik wil je toch zeggen dat ik problemen heb met concentratie. Soms ben ik over één zaak bezig en dan spreek ik over andere zaken of andere dingen. Misschien heb jij dat zelf opgemerkt.*" (*Ibid.*, p. 20). Dient te worden vastgesteld dat verzoeker tot op heden geen enkel medisch of psychologisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat hij omwille van concentratie- of

andere medische of psychologische problemen niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat verzoeker in staat was om de hem gestelde vragen te begrijpen en erop te antwoorden en dat hij details kon verschaffen over de door hem voorgehouden gebeurtenissen. Verzoeker verklaarde dat hij zich goed voelde (*Ibid.*, p. 2) en maakte geen opmerking dat hij niet in staat zou zijn geweest om het gehoor te ondergaan. Evenmin maakte zijn advocaat of zijn voogd een dergelijke opmerking. Dat er zich een “crisisreactie” zou hebben voorgedaan, kan dan ook niet worden vastgesteld. Verzoeker laat evenzeer na in zijn verzoekschrift te verduidelijken op welk moment er sprake zou zijn geweest van een dergelijke “crisisreactie” en in welke mate dit hem verhinderde om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. Voorts werd er gedurende het gehoor bij de DVZ of het persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen melding gemaakt van de noodzakelijke aanwezigheid van een vertrouwenspersoon, “zoals een psycholoog aangewezen door verzoeker” die verzoeker had kunnen begeleiden. Aldus kan er op geen enkele wijze worden vastgesteld dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan of om coherente, gedetailleerde, doorleefde en aannemelijke verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker toont dan ook niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Verzoeker argumenteert dat indien het CGVS de moeite had genomen om stappen te ondernemen om hem onder adequate omstandigheden te horen, er geen flagrante tegenstrijdigheden zouden zijn geweest “over zulke kleine punten als het vertrek van verzoeker en het feit dat zijn vader daarna al dan niet naar het dorp was teruggekeerd”, doch toont met dit betoog niet *in concreto* aan dat er naast de genomen steunmaatregelen bijkomende steunmaatregelen genomen hadden moeten worden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aangeeft dat het CGVS de moeite niet nam om een psycholoog of een geneesheer aan te wijzen om te weten te komen welke zijn specifieke procedurele noden zijn, dient erop gewezen te worden dat het CGVS geenszins verplicht is zelf een psycholoog of geneesheer aan te duiden om de eventuele bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker vast te stellen en al evenmin dat hij in de bestreden beslissing zou moeten motiveren waarom hij geen zulke psycholoog of geneesheer aanduidt. Hoe dan ook blijkt uit artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet dat de elementen die bijzondere procedurele noden kunnen uitmaken door de verzoeker om internationale bescherming zelf kunnen worden aangebracht in een vragenlijst of later in de asielprocedure en dat – “daarnaast” – een ambtenaar-geneesheer of een andere bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg, aangewezen door de minister of zijn gemachtigde, via een medisch onderzoek aanbevelingen “kan” doen betreffende de bijzondere procedurele noden die een verzoeker om internationale bescherming behoeft. Het aanstellen van een ambtenaar-geneesheer of een andere bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg, zoals een psycholoog, is dan ook facultatief en bovendien een bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Verzoeker toont overigens op geen enkele wijze de noodzaak daarvan aan.

Gelet op het voorgaande kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers rechten in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming gerespecteerd werden, evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen in dit kader.

Gelet op het voorgaande kan een schending van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en van het “recht verhoord te worden” niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoekers geschetste psychologische en/of medische problemen nog worden opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat deze problemen in zijn hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze voorgehouden problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat verzoeker zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, met name deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten naar aanleiding van een dreigbrief die bij hem thuis werd afgeleverd, waarin stond dat hij zich bij de militaire commissie van de taliban moest melden. De brief zou niet getekend geweest zijn en geen stempel gedragen hebben maar

wel de naam van K. A., het hoofd van de militaire commissie van de taliban in verzoekers regio, die al van toen verzoeker heel klein was zijn vader ervan zou hebben beschuldigd een spion te zijn omdat hij als vrachtwagenchauffeur op veel plaatsen kwam en omdat zijn schoonbroers soldaten waren. Na verzoekers vertrek zou verzoekers vader met een paar vrienden gesproken hebben die hem wisten te vertellen dat de taliban nooit brieven sturen naar iemand, en al zeker niet zonder stempel en handtekening. Verzoekers oom zou met de broer van K. A. over de brief gesproken hebben en die zou ontkend hebben dat zijn broer er iets mee te maken had. Vervolgens zou K. A. zelf aan verzoekers vader bevestigd hebben dat hij de brief niet geschreven had. Volgens de dorpsouderen zou de brief geschreven zijn door K., een dorpsgenoot met wie verzoekers familie verwickeld was in een grondconflict en die het resultaat van een dorpsraad (*jirga*) hierover, met name dat verzoekers familie recht had op de gronden, niet zou hebben aanvaard. Minder dan een maand na verzoekers vertrek zou K. A. om het leven gekomen zijn bij een droneaanval. Twee à drie dagen later zou zijn familie naar verzoekers ouderlijk huis gekomen zijn en zijn vader ervan beschuldigd hebben een spion te zijn en verantwoordelijk te zijn voor de droneaanval. Verzoekers vader zou tevergeefs geprobeerd hebben de familie van K. A. te overtuigen van zijn onschuld en twee of drie dagen na de beschuldiging met de rest van de familie naar Baghlan zijn vertrokken, waar verzoekers moeder, broers en zus op heden zouden verblijven bij familie van verzoekers ooms langs moederszijde. Zijn vader zou sindsdien ondergedoken leven op verschillende plaatsen. De taliban zouden nog een aantal keren naar het huis gekomen zijn waar verzoekers moeder thans woont om naar hem en zijn vader te vragen. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst door de taliban te zullen worden gedood.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst kan de adjunct-commissaris worden bijgetreden waar hij opmerkt dat verzoeker bij de DVZ andere vluchtmotieven heeft ingeroepen dan op het CGVS. De adjunct-commissaris motiveert dienaangaande in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Zo verklaarde jij zowel bij je registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling als op de DVZ dat de taliban je vader heeft gevraagd om jou met hen mee te sturen (Fiche NBMV en DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS geef jij echter andere, bij de DVZ onuitgesproken, asielmotieven op (CGVS, p. 9-10, punt 109-118). Je geeft er zelfs aan dat de taliban jou nooit heeft proberen te rekruteren, noch hebben ze je vader ooit om die reden benaderd (CGVS, p. 13, punt 154-155). Dat staat natuurlijk haaks op jouw oorspronkelijke verklaringen. Jij legt uit dat je ten tijde van jouw interview op de DVZ nog geen informatie over je problemen had (CGVS, p. 7, punt 71). Je verklaart aanvankelijk ook dat je voor je interview op de DVZ geen contact had met je familie. Toen je op de DVZ gehoord werd wist je enkel van de problemen van de dreigbrief af, zo verklaar jij (CGVS, p. 10, punt 115-117). Die uitleg kan echter niet overtuigen gezien jij later, bevraagd over je contact met je familie, toegeeft dat je tijdens je reis zowel met je moeder als met je vader sprak (CGVS, p. 18, punt 220-223) en dus perfect op de hoogte kon blijven van enige nieuwe gebeurtenissen of met betrekking tot jouw asielaanvraag relevante informatie. Jij wordt als verzoeker van internationale bescherming geacht te allen tijde eenduidige verklaringen af te leggen over jouw asielmotieven. In het kader van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat jij hier allesbehalve in slaagt.

Op de DVZ voegde jij nog toe dat je vader ook een dreigbrief kreeg (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Je beweert op het CGVS dat de beslissing om jou het land uit te sturen oorspronkelijk genomen werd op basis van deze brief (CGVS, p. 13, punt 153). Na jouw vertrek bleek echter dat niet de taliban de afzenders van de dreigbrief waren. Je vertelt dat K(...) – de man waarmee je vader een grondconflict had – de brief heeft opgemaakt om jullie weg te jagen (CGVS, p. 12, punt 133 en 140). Op de brief stond dan wel de naam van de lokale talibanleider K(...) A(...), maar zowel hij als zijn broer ontkenden dat hij de afzender was (CGVS, p. 9 en 14, punt 104-107 en 163). Bovendien vertelden andere dorpingen aan jouw vader dat de taliban nooit brieven sturen naar mensen, zeker niet zonder stempel of handtekening (CGVS, p. 12-13, punt 133 en 149). Uiteindelijk stel je dat jullie niet zeker zijn wie de brief echt schreef (CGVS, p. 15, punt 176), maar je hebt alleszins geen concrete indicaties om te staven dat het de taliban was. Integendeel. Jij en je familie lijken overtuigd dat K(...) de brief schreef (CGVS, p. 12, punt 140). Je vader gaf toe dat hij te snel conclusies trok uit de dreigbrief en dat hij een fout gemaakt heeft door jou zo snel het land uit te sturen (CGVS, p. 13, punt 152). Pas na je vertrek won je vader informatie in over de brief (CGVS, p. 13, punt 151). In deze context is het heel opmerkelijk dat jij op het moment van je interview bij de DVZ, maar liefst drie jaar na je vertrek (DVZ, Verklaring DVZ, p. 12, vraag 33), door je familie nog altijd niet op de hoogte gesteld bent van de nieuwe informatie omtrent de brief. Dat je ouders, met wie je tijdens je reis contact had (zie boven), je niet het geruststellende nieuws zouden bezorgen dat de taliban jou niet

wilde rekruteren kan echt niet overtuigen. Dat je op de DVZ dan enkel verklaart dat de taliban je wil vermoorden en er de dreigbrief ter sprake brengt (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 4-5) is aldus niet ernstig."

Verzoeker toont niet aan dat de adjunct-commissaris in bovenstaande motieven geen rekening houdt met zijn "bijzondere kwetsbare situatie", zoals hij in zijn verzoekschrift aanvoert. De adjunct-commissaris wijst er terecht op dat verzoeker aanvankelijk tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij voorafgaand aan zijn eerste interview (bij de DVZ) geen contact had met zijn familie (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10), doch dat dit niet strookt met zijn latere verklaringen volgens de welke hij tijdens zijn reisweg contact heeft gehad met zowel zijn moeder als zijn vader, zoals door verzoeker ook in zijn verzoekschrift wordt bevestigd. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij onderweg over een gewone telefoon beschikte die in Bulgarije in beslag zou zijn genomen, waarna hij met zijn familie in contact zou zijn gebleven via de telefoon van een medereiziger. Verzoeker gaf verder aan dat hij in Servië zijn eigen telefoon kocht. Hem gevraagd hoeveel keer hij nog contact heeft gehad met zijn vader sinds zijn vertrek uit Afghanistan, antwoordde verzoeker dit niet meer precies te weten, doch dat het in totaal acht à negen keer moet zijn geweest, waarvan de laatste keer een maand à anderhalve maand vóór zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. In tegenstelling tot wat hij thans poneert in zijn verzoekschrift, heeft verzoeker daarbij op geen enkel moment aangegeven dat de contacten met zijn ouders alleen tijdens zijn reis naar België hebben plaatsgevonden en daarna onderbroken werden (*Ibid.*, p. 19). Deze bewering strookt bovendien niet met zijn eerdere verklaring dat hij een maand tot anderhalve maand voor zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS op aanraden van Afghanen in België contact heeft opgenomen met zijn familie om informatie te verzamelen, wat zou impliceren dat hij het tot dan toe zelf niet nodig zou hebben geacht om zijn familie te contacteren en niet dat er geen communicatie mogelijk zou zijn geweest (*Ibid.*, p. 10). Hoe dan ook betwist verzoeker niet dat hij tijdens zijn drie jaar durend traject tot in België contact heeft gehad met zijn ouders, zodat mag worden aangenomen dat zijn ouders hem ook op de hoogte zouden hebben gehouden van de nieuwe ontwikkelingen met betrekking tot zijn problemen in Afghanistan, in de eerste plaats het bijzonder relevante nieuws dat de dreigbrief die de aanleiding vormde tot zijn vertrek niet van de taliban bleek afkomstig te zijn en de taliban hem helemaal niet onder dwang wilden rekruteren. Gelet op het evidente belang van deze informatie voor verzoeker en de inschatting van het risico in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan kan het geheel niet overtuigen dat zijn ouders deze informatie bewust voor hem zouden hebben achtergehouden om hem te sparen, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift suggereert. Verzoekers bijzondere kwetsbaarheid vanwege zijn jonge leeftijd noch de omstandigheden waarin hij in België is aangekomen kunnen dan ook volstaan ter verklaring of verschoning van het vermeende nalaten van zijn ouders om hem terdege te informeren over de feiten op grond waarvan hij om internationale bescherming verzoekt.

De adjunct-commissaris vervolgt in de bestreden beslissing op goede gronden:

"Je verklaring als zou de brief door K(...) zijn opgesteld om jullie weg te jagen (CGVS, p. 12, punt 140) kan evenmin overtuigen. In de eerste plaats dient ook hier herhaald te worden dat je over het grondconflict met die man niets hebt aangehaald op de DVZ. Bovendien slaag je er niet in enig document van dit grondconflict neer te leggen. Dat is vooral opvallend omdat er een dorpsraad (jirga) plaatsvond om het conflict te bemiddelen (CGVS, p. 12, punt 134-139) en er dus redelijkerwijs kan van worden uitgegaan dat daar documenten van bestaan. Bovendien verklaar je uiteindelijk niet eens zeker te zijn dat K(...) de brief schreef (CGVS, p. 15, punt 176) en haal je ook nergens aan dat er voor je familie ernstige problemen zijn geweest met die man na de uitspraak van de dorpsraad. Dat K(...) die brief zou hebben opgesteld om je familie schrik aan te jagen is dus niet meer dan een blote bewering die jij met geen enkel concreet element kan ondersteunen. Tot slot kan nog aangegeven worden dat uit informatie blijkt dat documenten zeer gemakkelijk te vervalsen zijn in Afghanistan (zie onder)."

In zoverre verzoeker herhaalt dat hem niet verweten kan worden dat hij vóór zijn interview bij de DVZ niet had kunnen vernemen dat de neergelegde dreigbrief niet door de taliban maar door K., de man met wie zijn familie in een grondconflict zou zijn verwikkeld, werd geschreven, kan worden volstaan met een verwijzing naar de hoger gedane vaststellingen op grond waarvan dient te worden besloten dat verzoeker wel degelijk in staat was om tijdens zijn reis naar België hiervan kennis te nemen en het niet aannemelijk is dat zijn ouders hem deze informatie bewust zouden hebben onthouden. De argumentatie volgens de welke verzoeker bij de DVZ niet gesproken heeft over het conflict tussen zijn familie en K. omdat hem daar gevraagd werd naar de redenen waarom hij Afghanistan verlaten had en hij op grond van de informatie die hij toen zou hebben gehad niet van mening zou zijn geweest dat hij Afghanistan vanwege dit grondconflict had verlaten, is aldus niet dienstig. Het feit dat verzoeker dit conflict tijdens zijn persoonlijk

onderhoud op het CGVS spontaan heeft vermeld doet op geen enkele wijze afbreuk aan de verwachting dat hij hier reeds melding van zou hebben gemaakt tijdens zijn eerste interview bij de DVZ, *quod non*. Verzoeker voert ter verklaring van het feit dat hij met betrekking tot het grondconflict geen document heeft neergelegd aan dat dit conflict het voorwerp is geweest van een bemiddelings- of verzoeningspoging door de raad van wijzen van het dorp, doch dat geen overeenstemming werd bereikt tussen de partijen en dat bijgevolg geen schriftelijk document is opgesteld om een akkoord te bezegelen. De Raad merkt op dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat de *jirga* of dorpsraad die op vraag van verzoekers vader werd georganiseerd tot doel had om tussen de conflicterende partijen te bemiddelen en een wederzijds akkoord te bewerkstelligen, doch wel om het conflict te beslechten in het voordeel van de ene of andere partij. Verzoeker verklaarde immers dat de *jirga* zijn familie in het gelijk heeft gesteld en dat K. deze uitkomst niet wilde aanvaarden. Deze uitspraak van de *jirga* hield dus niet de bekrachtiging in van een wederzijdse overeenkomst tussen verzoekers familie en K. (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Gelet op het gezag van deze uitspraak én het belang ervan voor verzoekers vader, die er zijn rechten op de betwiste grond door bevestigd zag, mag worden verwacht dat hiervan een document werd opgesteld. In de bestreden beslissing kan nergens worden gelezen dat indien verzoeker dergelijk document zou hebben neergelegd, *quod non*, "*de bewijskracht ervan duidelijk zou zijn verminderd, gelet op het gemak waarmee in Afghanistan valse documenten kunnen worden verkregen*", zoals hij in zijn verzoekschrift poneert. De informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse officiële documenten kunnen verkregen worden, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de verwachting dat verzoeker, in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht, zijn verklaringen zo mogelijk staakt, dan wel een aannemelijke uitleg biedt voor het ontbreken van documenten die zijn verklaringen zouden kunnen staven. Bij gebrek aan bewijskrachtige stukken, is verzoekers verklaring dat de door hem neergelegde brief door K. zou zijn opgesteld om zijn familie schrik aan te jagen niet meer dan een blote bewering die hij met geen enkel concreet element ondersteunt. Verzoeker betwist tot slot niet dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij en zijn familie niet eens zeker zijn dat deze brief geschreven werd door K., noch dat zijn familie geen ernstige problemen heeft gekend met K. na de uitspraak van de *jirga*.

De adjunct-commissaris kan voorts worden bijgetreden waar hij van oordeel is dat verzoekers verklaringen over de vermeende beschuldigingen van spionage ten aanzien van zijn vader niet aannemelijk zij. Hij licht dit in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toe:

"Je geeft aan dat A(...) je vader er al van toen jij heel klein was van beschuldigde dat hij een spion was (CGVS, p. 16, punt 184 en 188). Maar je verklaringen daarover zijn niet overtuigend. Je stelt dat je vader werd aangesproken door A(...) om weg te gaan uit het dorp en bijvoorbeeld in de stad te gaan wonen en claimt dat je vader niet naar het dorp kon komen daardoor. Voor de beschuldigingen kwam hij elke avond naar huis. Na de beschuldigingen paste jouw vader zijn gedrag aan, maar bleef je vader blijkbaar wel één keer om de week of om de twee weken naar huis komen (CGVS, p. 16, punt 187-192), waarop A(...) gewoon zei dat dat zijn keuze was en dat als hij bewijzen zou vinden tegen je vader hij hem zou vermoorden. Die verklaringen zijn niet aannemelijk. Dat de lokale leider van de taliban ervan overtuigd is dat jouw vader een spion is, maar het als maatregel voldoende vindt dat jouw vader slechts in beperkte mate afzakt naar het dorp dat volledig onder controle staat van de taliban (CGVS, p. 8, punt 87), raakt kant noch wal. Uit aan jouw dossier toegevoegde informatie blijkt namelijk dat de taliban zeer streng optreedt tegen personen die ze als spion beschouwen. Dat jouw vader een volledig andere behandeling te beurt viel, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen. Dezelfde redenering kan worden toegepast op het incident waarbij jouw vader er door de familie van die leider van werd beschuldigd achter de droneaanval te zitten waarbij die leider werd gedood (CGVS, p. 9, 11 en 14, punt 109, 123 en 163). De familie gaf aan dat ze zeker waren van het feit dat jouw vader de spion was die de informatie had doorgespeeld aan de autoriteiten (CGVS, p. 17, punt 206). Toch dropen ze af wanneer jouw vader zei dat ze hem de kans moesten geven om zijn onschuld te bewijzen (CGVS, p. 15, punt 173-175). Een dergelijke gang van zaken is niet aannemelijk. Drie dagen later vertrok jouw vader zelfs met zijn vrachtwagen uit het dorp. Hij nam daarbij zijn volledige gezin met hem mee (CGVS, p. 15, punt 175-177). Dat de taliban, die het dorp volledig controleerden, de hoofdverdachte van de dood op hun leider simpelweg uit het dorp lieten weggrijden met zijn vrachtwagen houdt andermaal geen steek."

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij betoogt dat de taliban zonder bewijs geen represailles konden nemen tegen verzoekers vader aangezien dit zou kunnen leiden tot een opstand van de dorpsbevolking tegen hen. Het is in het licht van de beschikbare informatie over het krachtdadige optreden van de taliban (reeds vóór de machtsvername) tegen personen die zij verdenken van banden met de overheid of spionage (AD, stuk 5, 'Landeninformatie', EASO, *Country of Origin Information Report "Afghanistan. Individuals targeted by armed actors in the conflict"*, december 2017) hoegenaamd niet aannemelijk dat

de taliban zich in een gebied dat zij volledig controleren in hun handelen ten aanzien van personen die zij er daadwerkelijk van verdenken te spioneren voor de (voormalige) overheid laten leiden door de publieke opinie. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de door hem geschetste context om te betogen dat *“verbanning en ballingschap een veel belangrijker dwangmaatregel lijkt, omdat [zijn vader] al zijn bezittingen moet achterlaten”* en *“dit bovendien het risico van nieuwe aanklachten uitsluit”*, temeer daar verzoeker niet betwist dat zijn vader ook na de beschuldigingen van spionage nog wekelijks of tweewekelijks naar huis kwam. Dat zijn vader zich bij die gelegenheden verbergt en verstopt voor de taliban, zoals hij in zijn verzoekschrift poneert, houdt geen steek gelet op zijn eerdere verklaringen dat zijn vader de lokale talibanleider K. A. had laten weten *“dat hij niet te veel naar het dorp zou komen”* en die laatste daar dus van op de hoogte was (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16).

De Raad merkt verder op dat verzoeker volgende pertinente vaststellingen van de adjunct-commissaris niet betwist:

“Je legt verder ook tegenstrijdige verklaringen af over het doen en laten van je vader sinds jouw vertrek. Zo stel je aanvankelijk dat je vader met jou meekwam tot in Kaboel en daarna nooit nog is teruggekeerd naar je dorp (CGVS, p. 7, punt 76). Wat je later nog eens herhaalt (CGVS, p. 10, punt 110). Dat valt echter onmogelijk te rijmen met jouw verklaringen als zou je vader na je vertrek nog met A(...) hebben gesproken en in jouw dorp werd beschuldigd na diens dood (CGVS, p. 15, punt 171-172). Hierover bevraagd stel je dat je vader met jou meekwam naar Kaboel en nooit meer terugkeerde naar het dorp tot je oom hem opriep om terug te komen. Dan is hij teruggekeerd (CGVS, p. 14, punt 160-161). Later, bevraagd over de het moment waarop A(...) is omgekomen stel je eerst dat je vader toen niet meer in het dorp was, waarna je je eigen verklaring verbetert en stelt dat dit wel zo was. Je voegt eraan toe dat je je soms moeilijk kunt focussen (CGVS, p. 14, punt 166-168). Je verklaringen over de verblijfplaatsen van je vader kunnen niet overtuigen en zijn op bepaalde momenten tegenstrijdig. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door jou aangehaalde asielmotieven.”

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De documenten die verzoeker tijdens de administratieve procedure heeft neergelegd ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen de hoger gedane vaststellingen niet in een ander daglicht stellen, zoals door de adjunct-commissaris terecht als volgt wordt toegelicht in de bestreden beslissing:

“Eerst dient te worden opgemerkt dat uit aan jouw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van jouw relaas te herstellen. De taskara van je vader kan hoogstens elementen van zijn identiteit staven, die staat niet meteen ter discussie; Met foto's en een legerbadge wil jij staven dat je oom die in België woont in Afghanistan soldaat was, dat wordt niet meteen betwist. Echter bewijzen deze documenten niet dat hij effectief jou oom is; De Belgische identiteitskaart van één van jouw twee ooms kan zijn identiteit staven maar staat los van jouw asielmotieven; Het facebookbericht dat jij neerlegt toont A(...), het zou gaan om een bericht van na zijn overlijden. Dit bericht bevestigt op geen enkele manier de door jou voorgehouden asielmotieven; De dreigbrief die jij neerlegt werd hierboven besproken. Eerst dachten jullie dat de taliban de brief geschreven had, waardoor je het land verliet. Later kwamen jullie tot de conclusie dat K(...), een dorpling waar jullie een grondconflict mee hadden, deze brief schreef om jullie bang te maken (CGVS, p. 12, punt 140). Daarop baseer jij de rest van je verhaal. Uiteindelijk stel jij vreemd genoeg dat jullie nog steeds niet zeker zijn wie de brief schreef, dorpling K(...) of talib A(...) (CGVS, p. 15, punt 176). Nochtans had A(...) zelf verklaart dat, als hij jou zou willen meenemen, hij dat gewoon zou kunnen doen. De dorpsouderen en vrienden van je vader kwamen allemaal tot de conclusie dat de brief niet van de taliban kwam. Wat er ook van zij: uit dit document kan niet afgeleid worden dat jouw vluchtmotieven aannemelijk zijn.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De diverse rapporten en nieuwsberichten waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stukken 1-59) hebben betrekking op de algemene situatie in Afghanistan en niet op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert. Bijgevolg kunnen deze stukken evenmin volstaan om de door hem aangehaalde feiten aan te tonen en om in zijn hoofde tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §§ 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van voorgaande pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier en door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht, dient te worden besloten dat aan de door hem aangehaalde problemen met de taliban voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan geen geloof kan worden gehecht.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift tevens naar zijn verblijf in België en naar het feit dat hij Afghanistan in 2020 (*sic*) heeft verlaten. Hij merkt op dat hij hier naar school gaat en Frans leert en benadrukt zijn inspanningen om zich in België te integreren. Hierdoor vreest hij als verwesterd te kunnen worden beschouwd en bijgevolg te worden vervolgd. Hij hekelt dat hij over zijn vermeende verwestering niet werd gehoord op het CGVS en dat de adjunct-commissaris over dit aspect geen standpunt heeft ingenomen, hoewel de adjunct-commissaris weet dat de taliban represailles nemen tegen mensen die terugkeren na een langdurig verblijf in het Westen.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – *i.e.* onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en

arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift hekelt dat zijn profiel als terugkeerder vanuit het Westen niet werd onderzocht door het CGVS, gaat hij voorbij aan de volgende motivering in de bestreden beslissing hierover:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsvername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees

voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal jij geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf jij echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De Raad wijst er tevens op dat verzoeker reeds verschillende kansen heeft gekregen om zijn situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure ter sprake te brengen als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt.

Verzoeker laat evenwel na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Ondanks het feit dat verzoeker op twaalf- of dertienjarige leeftijd Afghanistan verlaten zou hebben en een deel van zijn vormende jaren in België en andere Europese landen doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die inmiddels meerderjarig is, spreekt Pasjtoe en een beetje Dari en ging in Afghanistan drie jaar naar school (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, 4, 7). Hij verklaarde verder nog contact te hebben met zijn moeder in Afghanistan en tot een maand à anderhalve maand voor zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS nog contact te hebben gehad met zijn vader (*Ibid.*, p. 6, 19), zodat er, bij gebrek aan overtuigende elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over enig netwerk in Afghanistan. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij als minderjarige in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker moet

dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels bijna twee en een half jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Waar verzoeker aangeeft dat hij in België naar school gaat en Frans leert, hetgeen hij overigens nalaat te staven met enig stuk, duidt er niet op dat hij dermate verwesterd is dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Verzoeker stelt dat hij zich in België heeft kunnen integreren en een privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft kunnen uitbouwen dankzij zijn schoolopleiding en "*andere buitenschoolse activiteiten*", doch hij laat na zijn beweringen in dit verband *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs. Deze niet gespecificeerde integratie mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen.

Verzoeker gaat tevens in op diverse fundamentele rechten die hij bij een terugkeer naar Afghanistan beperkt zal zien (o.a. verplicht aangepaste kledij, verplichte baard, verplichting zijn haar te laten knippen, verbod om naar muziek te luisteren, beperking van de scholing, beperking in de omgang met andere kinderen, verplichting om zijn godsdienstplichten te vervullen, beperking van de vrijheid van meningsuiting). Met zijn verwijzing naar deze elementen kan verzoeker evenmin volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk maakt dat hij daardoor zou dreigen te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoeker geeft met zijn verwijzing naar deze elementen onvoldoende persoonlijke invulling aan de door hem voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Hij toont hiermee niet *in concreto* aan dat zijn verblijf in het Westen en deze elementen hem dermate zouden hebben verwesterd dat hij zich niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Het loutere gegeven dat verzoeker zijn kledingstijl zou moeten aanpassen, een baard zou moeten laten groeien, zijn haartooi zou moeten aanpassen, zou moeten ophouden met het beluisteren van bepaalde (niet nader gespecificeerde) muziek, zijn scholing en omgang met "*andere kinderen*" beperkt zou zijn, beperkingen zou kennen van het recht op vrije meningsuiting en zijn godsdienstplichten zou moeten vervullen, kan in hoofdte van verzoeker niet worden gekwalificeerd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Redelijkerwijze kan van verzoeker worden verwacht dat hij deze aanpassingen doorvoert bij een eventuele terugkeer naar zijn land en zijn regio van herkomst. Deze elementen zijn geenszins persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor verzoeker het risico zou lopen om te worden geïsoleerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoeker toont geenszins aan dat of waarom het voor hem onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting niet absoluut is. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn niet onoverkomelijk en verzoeker toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Afghanistan en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de Taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een

eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban (zie *supra*), blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zij

Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift over het beleid van de taliban en de strenge regels die door hen worden opgelegd, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Logar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die een groot deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, er naar school is geweest en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gedood door de taliban, die zijn vader verantwoordelijk zouden houden voor de dood van een lokale leider en hem zouden beschuldigen van spionage, en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de

Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat het arrest “*M’Bodj*” betrekking had op de specifieke situatie waarin een onmenselijke of vernederende behandeling “*die een aan een ernstig ziekte lijdende verzoeker zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst wordt teruggezonden*” het gevolg is van het ontbreken van een adequate behandeling in zijn land en dat het Hof van Justitie de toepassing van de subsidiaire bescherming voor deze specifieke situatie afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren echter niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “*M’bodj*” *in casu* naar analogie kan worden toegepast. De Raad wijst naar wat daarover hierboven werd uiteengezet en herhaalt dat ook in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 wordt gesteld dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 111)

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest “*Sufi en Elmi*” zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-

factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker stelt dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de

grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State – Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van '*improvised explosive devices*' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA "*Afghanistan. Security Situation*", augustus 2022, p. 62).

De *UN Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de

nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan evenwel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat zijn regio van herkomst, het dorp Mir Gul Kalay, gelegen in het district Urgun van de provincie Paktika, niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS, doch de Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker doorheen de administratieve procedure steeds verklaard heeft afkomstig te zijn uit het dorp Ab Chakan, gelegen in het district Pol-e-Alam van de provincie Logar (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 10; stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4) en dat dit in de bestreden beslissing niet betwist wordt door het CGVS. Verzoeker laat overigens na zijn loutere bewering (*post factum*) dat hij afkomstig is uit het dorp Mir Gul Kalay te staven. De Raad gaat er dan ook van uit dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Ab Chakan, gelegen in het district Pol-e-Alam van de provincie Logar.

De Raad stelt vast dat voor de provincie Logar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de actuele landeninformatie.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat er op dit ogenblik niet voldoende nauwkeurige en actuele informatie is om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken. In zoverre verzoeker, met zijn uiteenzetting omtrent de *Fact Finding Mission*, de Raad verzoekt om de commissaris-generaal te verplichten dergelijke missie naar Afghanistan te ondernemen, dient erop te worden gewezen dat het niet aan de Raad toekomt dergelijke injunctie aan de commissaris-generaal te richten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar niet nader gespecificeerde arresten van de Raad, brengt de Raad nogmaals in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging

gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend drieëntwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT